

TẬP 26

HỒI 251

Yêu Vật

Mặt đất dưới chân rung chuyển dữ dội, loạn thạch rơi xuống như mưa, Tinh Bàn không ngừng phát ra muôn vàn tia sáng chói mắt, làm cả thạch thất của Quỷ Vương bùng sáng lên. Không khí tràn ngập mùi máu tanh nồng nặc, mùi máu xộc vào mũi làm người ta có cảm giác mình đang phải ngâm mình trong một đại dương toàn máu,. Quỷ Lệ không hiểu tại sao dị biến lại đột nhiên xảy ra, nhưng sau cơn kinh ngạc lúc đầu, hắn đã lập tức tỉnh ngộ, quay người hét lớn: "Tiểu Hôi!"

Tiếng hét truyền đi xa, không lâu sau thì trong thạch thất vang lên tiếng vọng đập trở lại, ngay sau đó tiếng vọng này liền bị tiếng ầm ầm một trận địa chấn lớn hơn làm át đi, trong tiếng ầm ầm, cát đá rơi xuống lả tả, càng lúc càng nhiều viên đá lớn rơi xuống như mưa.

Nhưng tiếng hét của hắn không được hồi đáp, thanh âm "chí chí chí" thân thuộc kia không hề vang lên. Vẻ nôn nóng hiện rõ lên gương mặt Quỷ Lệ, hắn trầm ngâm giây lát rồi hướng ánh mắt vào phòng. Quỷ tiên sinh không biết từ lúc nào đã dịch người sát lại phía hắn, vì có lớp sa che mặt màu đen nên không thể nhìn rõ thần tình của y, nhưng nghe khẩu khí nói chuyện thì dường như y không hề hoảng loạn, ngược lại còn bình tĩnh một cách kỳ lạ, thậm chí là còn có thể nghe ra vẻ hưng phấn trong đó nữa.

"Con khỉ này chắc đã chạy vào trong rồi!" Quỷ tiên sinh đã thốt lên một câu như vậy.

Quỷ Lệ liếc mắt nhìn y rồi không chậm trễ lướt ngay vào nội thất. Vừa mới phóng vào, hắn đã khựng người lại, đứng yên tại chỗ. Trong nội thất trống rỗng, từ trong ám môn trên vách đá phẳng phất như có một đôi mắt đen ngòm đang chăm chăm nhìn gã.

Sau lưng hắn ánh sáng chói lòa, thì ra là Quỷ tiên sinh đang cầm Tinh Bàn bước tới, khi y nhìn thấy ám môn trên vách đá, thì cũng không khỏi ngẩn người, xem ra y cũng không ngờ ở đây lại đột nhiên xuất hiện một ám môn, hoặc giả có lẽ y đã biết nơi

đây có ám môn, nhưng không ngờ lại tự động mở ra vào lúc này, nhất thời cũng không biết nên nói gì.

Sắc mặt Quỷ Lệ trở nên lạnh lùng, trừng mắt lên nhìn Quỷ tiên sinh. Quỷ tiên sinh cũng nhìn thẳng vào hắn, chần chờ một thoáng rồi cất giọng đều đều nói: "Đừng nhìn ta, những ngày qua ta đều không rời khỏi các hạ nửa bước, ta cũng không biết là chuyện gì đâu."

Quỷ Lệ hừ lạnh một tiếng, tuy trong lòng đầy dẫy nghi ngờ, nhưng địa chấn lúc này càng lúc càng dữ dội, còn Tiểu Hôi thì rõ ràng đã chạy vào trong động khẩu này, bất luận thế nào, đây cũng không phải là lúc truy cứu sự tình. Hắn lập tức đưa ra quyết định, lạnh lùng nói: "Chúng ta vào trong!"

Quỷ tiên sinh khẽ chau mày, có vẻ chần chờ do dự, đang định nói gì đó thì đã thấy thân hình Quỷ Lệ lay động, lướt vào trong ám môn tối đen kia rồi.

Quỷ tiên sinh đứng ngẩn ra giây lát, nhìn chiếc Tinh Bàn đang phát ra hào quang rực rỡ trong tay, rồi lại nhìn ám môn, chợt thở dài một tiếng nói: "Người tính không bằng trời tính, không ngờ lại bị một con khỉ phá hỏng cả đại sự..." Nói đoạn, y lắc đầu cười khổ một tiếng, thân hình phiêu diêu phóng theo Quỷ Lệ vào trong ám môn.

Thông đạo vừa hẹp vừa dài, Quỷ Lệ càng đi, địa thế càng dốc, không khí xung quanh cũng dần trở nên ẩm ướt, nhưng khiến người ta khó chịu nhất là càng đi xuống, mùi máu tanh lại càng nồng nặc hơn.

Trong thông đạo, vách đá hai bên vẫn không ngừng rung lên bần bật, nếu như là người thường, chắc chắn lúc này trong lòng sẽ dâng lên nỗi sợ hãi bên vách sập xuống chôn sống mình ở nơi đây. Có điều sắc mặt Quỷ Lệ dường như hoàn toàn không hề lo âu về chuyện này, chỉ thấy thân pháp hắn càng lúc càng nhanh, chẳng mấy chốc đã đi đến đầu kia của động khẩu, phía trước là một quảng sáng đỏ rực màu máu và một bình đài rộng bị huyết quang nhuộm đỏ, phía trên bình đài ẩn ước vang lên những tiếng gầm rú quen thuộc.

Quỷ Lệ hơi biến sắc, vừa nghe hắn đã nhận ra đây chính là tiếng gầm rú của Tiểu Hôi sau khi biến thân, nhưng bên trong quảng sáng đỏ rực cuộc là thứ gì, nguy hiểm thế nào mà lại có thể buộc Tiểu Hôi phải biến thân quyết chiến sinh tử như vậy?

Hắn không dám ngần ngừ, thân hình phóng tới như một tia chớp, lao thẳng vào giữa quảng sáng. Sau lưng Quỷ Lệ, Quỷ tiên sinh cũng phóng vút ra khỏi cửa động, sau khi đứng vững, y không hành động gì vội, mà quay người lại nhìn về phía sau một cái. Lúc này phía sau lưng y, một là động khẩu vừa mới đi vào, hai là một thông đạo tối om khác. Quỷ tiên sinh chính là đang nhìn vào thông đạo này.

Quý tiên sinh chăm chú nhìn vào đó một hồi lâu, rồi mới chậm chậm thu hồi mục quang, cúi xuống nhìn Tinh Bàn trên tay mình. Sau khi đến nơi này, ánh sáng của Tinh Bàn chẳng những không giảm sút, ngược lại còn sáng rực rỡ hơn bội phần, đồng thời ở giữa ngọc bàn không ngừng xuất hiện những cổ tự màu hoàng kim, sáng bừng lên rồi từ từ tắt ngóm trong màn bạch quang chói mắt, vô cùng thần kỳ, tựa như đang hưởng ứng lại một sức mạnh thần bí khác. Quý tiên sinh ngược mắt nhìn lên phía trước, quang sáng đỏ rực kia càng lúc càng cuồng bạo, một luồng khí lưu cực mạnh đang tung hoành ngang dọc, cộng với chấn động càng lúc càng mãnh liệt làm cát đá rơi xuống rào rào, phảng phất như muốn cảnh báo trước một nguy hiểm cực lớn đang chờ đợi phía trước.

Chỉ là lúc này, ánh mắt y ngược lại còn lộ ra vẻ hưng phấn, sải chân bước tới phía trước.

Quý Lệ lao vào giữa quang sáng, cơ hồ như cùng lúc với ánh sáng đỏ chiếu lên người hắn, Quý Lệ đột nhiên cảm thấy đầu óc choáng váng, tuy chỉ trong nháy mắt hắn đã khôi phục lại tình trạng bình thường, nhưng cảnh tượng trước mắt, vẫn làm hắn phải cả kinh thất sắc.

Huyết Trì khổng lồ, những vách núi đổ sụp, không khí tràn ngập máu tanh, tất cả đều không nằm trong dự liệu của gã. Giữa không trung, lúc này xuất hiện một quái vật hình người do huyết khí đỏ thẫm tụ thành, thân cao mấy chục trượng, cơ hồ như muốn lấp kín cả hang động khổng lồ này. Phía trên bình đài, Tiểu Hôi hóa thân thành con khỉ khổng lồ đang gầm rú gào thét, hoàn toàn không có vẻ gì sợ hãi, nhưng thân hình nó quá nhỏ bé so với quái vật kia, mà quan trọng nhất là lúc này dường như Tiểu Hôi đã hoàn toàn không còn khả năng hoàn thủ. Con quái vật kia không ngừng thổi ra những đạo hỏa diệm đỏ rực như máu, khiến nó chỉ biết nhảy qua nhảy lại né tránh.

Những đạo huyết diệm kia không ngừng thổi xuống, quét sạch tất cả, đến cả những tảng đá cứng rắn vô cùng cũng bị nó làm cho tan chảy. Tuy thân thể Tiểu Hôi không phải phạm thể, nhưng cũng không dám ngạnh tiếp, chỉ biết nhảy qua nhảy lại trên bình đài né tránh. Nhìn thân hình đầy những vết thương của Tiểu Hôi cũng biết nó đã nếm không ít khổ đau, trước mắt chỉ là cố gắng chống đỡ, kéo dài tàn cuộc mà thôi.

Đúng lúc này, Tiểu Hôi toàn lực giậm mạnh chân nhảy vút lên không, tránh khỏi một đợt huyết diệm vừa quét tới. Thậm chí ở trên không nó vẫn có cảm giác phần lông bên dưới của mình bị lửa quét phải, đau đớn gầm lên một tiếng, nhưng xem ra là vẫn tránh né được. Không ngờ khi nó vừa chạm chân xuống bình đài, lòng bàn chân chợt đau nhói lên, cơ hồ như thấu đến tận xương cốt. Tiểu Hôi cúi xuống nhìn, thì ra bình đài đã bị huyết diệm nung chảy thành nham thủy nóng rực, còn hai chân nó thì lúc này đã đã phỏng rát, cháy khét lẹt.

Thân hình to lớn của Tiểu Hôi run rẩy lắc lư như muốn khụy xuống, còn quái vật nhân hình tụ thành từ huyết khí kia thì dường như hoàn toàn không có vẻ thương hại, lại thổi tới một đạo hỏa diễm nữa, mắt thấy mình sắp bị hỏa diễm làm cho tan xương nát thịt, Tiểu Hôi ngửa mặt gầm lên một tiếng đầy phẫn nộ, nhưng rõ ràng là cũng không hề có tác dụng.

Dưới ánh lửa đỏ rực, ba con mắt của Tiểu Hôi phảng phất như cũng biến thành màu máu. Đúng vào thời khắc nguy cấp như chỉ mảnh treo chuông này, đột nhiên sau lưng nó chợt vang lên tiếng hú dài tựa như rồng gầm hổ rống, một đạo ánh sáng màu xanh tựa như cầu vồng bay vút tới, vạch một đường cong giữa không trung, trong nháy mắt đã hình thành một cái khiên ánh sáng, trong màn sáng thấp thoáng ẩn hiện một đồ hình thái cực. "Ầm!" Đạo huyết quang của con quái vật khổng lồ đã bị quang thuẫn đẩy bật lại.

Người vừa xuất thủ chính là Quỷ Lệ.

Chỉ là tuy cản lại được một kích của quái vật, nhưng thân hình Quỷ Lệ cũng bị chấn động không ít, hai mắt như hoa lên, quang thuẫn do hấn ảo hóa ra tiêu tán, cả người cũng suýt chút nữa thì rơi xuống Huyết Trì, cũng may là hấn đạo hạnh cao thâm, vội vàng kịp thời trầm người xuống, mượn lực ấn vào bình đài tung mình bay lên, lướt qua người Tiểu Hôi, không nói tiếng nào đã nhẹ nhàng chụp lấy người nó, khẽ hừ nhẹ một tiếng, nhắc nhở cả thân hình to lớn của nó lên khỏi mặt đất.

Tiểu Hôi rống lên một tiếng đau đớn, thân hình bốc lên khỏi mặt đất, toàn thân phát ra những tiếng rắc rắc, trong nháy mắt đã thu nhỏ lại, trở lại là con khỉ lông xám nhỏ bé vẫn hay ngồi trên vai Quỷ Lệ.

Lúc này Huyết Khí Cự Nhân thấy huyết diễm của mình bị cản lại thì càng thêm phẫn nộ, chuyển mục tiêu sang Quỷ Lệ. Chỉ thấy nó há miệng thật to, phun ra một đạo huyết diễm dài tới năm trượng, tựa như một con hỏa long từ trời cao lao xuống, phóng thẳng vào Quỷ Lệ.

Quỷ Lệ đặt Tiểu Hôi lên vai, nói: "Bám chặt!", rồi lướt mình bay lên, nhưng tốc độ tiến thoái của hấn linh hoạt hơn Tiểu Hôi khi nãy gấp bội, cũng nhanh hơn gấp bội, tuy là huyết diễm của Huyết Khí Cự Nhân uy lực kinh hồn, nhưng hấn vẫn ung dung đảo người lướt qua lướt lại giữa màn huyết diễm nóng rừng rực.

Tiểu Hôi lúc này cũng không nhàn rồi, nó ngồi trên vai Quỷ Lệ, một tay nắm chặt cổ áo chủ nhân, dù cho Quỷ Lệ có phi hành ngang dọc thế nào, vẫn ngồi vững như bàn thạch, một tay kia không ngừng nắm lấy hai chân, sắc mặt lộ vẻ đau đớn, liên tục kêu

"chí chí chí chí" rồi lấy tay quạt quạt, có lẽ là lòng bàn chân đã bị nham thạch làm cho bỏng rát, khó chịu vô cùng.

Có điều Quỷ Lệ nghe thấy tiếng kêu "chí chí" của Tiểu Hôi, đồng thời liếc mắt nhìn thấy động tác của nó, ngược lại lại cảm thấy yên tâm hơn phần nào. Có thể kêu đau, xem ra ngoại trừ mấy vết ngoại thương, con khỉ không bị thêm vết thương nào nữa. Yên tâm về Tiểu Hôi, thân pháp của Quỷ Lệ lại càng linh hoạt ung dung, uy lực của huyết diễm tuy lớn, song trong mắt hắn hoàn toàn không hề có vẻ sợ hãi, thậm chí còn nhân lúc nháy tránh âm thầm quan sát bốn bề xung quanh và Huyết Khí Cự Nhân quái dị này nữa.

Cảnh tượng của Huyết Trì bên dưới chân hắn lại càng kỳ dị, đặc biệt là khi Quỷ Lệ nhìn thấy Tứ Đại Linh Thú đang bị ngâm mình trong làn máu, hắn liền ngây người. Trong Tứ Đại Linh Thú, ngoại trừ Man Hoang Chúc Long là hắn chưa từng tiếp xúc, kỳ dư ba con thú còn lại đều có quan hệ với hắn, không ngờ chúng lại bị cầm cố tại đây.

Cùng lúc đó, hắn liền lập tức nhớ ra nhiều năm nay Quỷ Vương dùng hết lực lượng Quỷ Vương Tông để lòng bắt Tứ Đại Linh Thú, thì ra là để bày ra trận pháp kỳ dị này.

Hắn thoáng động tâm, ngược mặt nhìn lên phía Huyết Khí Cự Nhân, một đạo huyết diễm bắn thẳng tới làm không khí xung quanh nóng rực lên như lò lửa, thân hình Quỷ Lệ khẽ phiêu động lướt đi như loài quỷ mị, trong nháy mắt đã ra xa mấy trượng. Đạo huyết diễm bắn vào vách đá sau lưng hắn, làm loạn thạch bay tán loạn, để lại một cái hố lớn rộng tới mấy trượng trên vách đá kiên cố.

Quỷ Lệ ở trên không nhìn xuống, phát hiện Huyết Khí Cự Nhân này là do linh khí tụ thành, huyết khí cuộn cuộn như mây, không ngừng lưu chuyển. Hai con mắt khổng lồ xạ ra những đạo huyết quang hùng hực, nhìn chăm chăm vào người hắn. Chỉ thấy nó lại há miệng phun ra một đạo huyết diễm nữa, dường như linh khí dùng mãi cũng không hết vậy.

Quỷ Lệ lại tung người né tránh, nhưng lần này ánh mắt hắn sáng rực thần quang, không đứng lại nữa, mà lao vọt lên phía trước, phóng ngược lên theo cột lửa khổng lồ, xông thẳng vào thân thể Huyết Khí Cự Nhân kia. Tiểu Hôi ngồi trên vai hắn, mắt thấy sắp lao vào hắn khổng lồ đáng sợ kia, cũng không hề sợ hãi, thậm chí còn hưng phấn kêu "chí chí" liên hồi, thò nắm đấm ra phía trước, cơ hồ như muốn quyết chiến sinh tử vậy.

Huyết Khí Cự Nhân nhiên nhiên không thể ngờ Quỷ Lệ lại đột nhiên phản kích, thêm vào thân thể nó quá to lớn, tự nhiên không thể phản ứng kịp thời, trong chớp mắt

Quỷ Lệ đã hóa thân thành một đạo thanh ảnh, như một mũi tên phóng thẳng vào thân hình khổng lồ do huyết khí tụ thành kia.

Vừa vào bên trong, Quỷ Lệ đã cảm thấy áp lực nặng nề từ bốn phương tám hướng ép tới, thân hình lập tức chậm lại, cùng lúc cũng nghe thấy tiếng gầm rú thê thiết bên tai, tựa như tiếng quỷ khóc dưới âm tào địa ngục. Hắn chỉ thấy huyết khí của mình sôi lên sùng sục, trước mắt chỉ thấy một máu máu đỏ rực, không nhìn rõ bất cứ thứ gì. Hắn khẽ nhíu mày, kim quang sáng rực trên mặt, tâm niệm chuyển động, toàn thân được bao phủ bởi sắc vàng rực rỡ, chỉ trong nháy mắt đã bức lùi huyết khí ra xa ba thước, cảm giác khó chịu lập tức tan biến.

Không ngờ huyết khí xung quanh hắn lại phát sinh biến hóa, trong màn huyết vụ mờ mờ xuất hiện vô số gương mặt, có vui vẻ cười đùa, có bi thương, có phẫn nộ, có hung tàn, tựa hồ như muôn vạn oán hồn của ác quỷ thập phương đều tụ tập về xung quanh Quỷ Lệ vậy.

"Cứu với!"

"Nạp mạng đây!"

"Đừng đi..."

"Chết đi..."

Vô số tạp âm vang lên, trăm ngàn cánh tay đỏ thẫm thò ra từ trong màn sương vụ chộp về phía Quỷ Lệ, cảnh tượng đáng sợ đến mức không thể dùng ngôn ngữ để hình dung. Chỉ là loại ảo thuật quỷ mị nhiếp tâm này đối với người khác thì tự nhiên là tuyệt chiêu diệu pháp, nhưng một khi gặp phải Phật môn tuyệt học Đại Phạm Bát Nhã của Quỷ Lệ thì hoàn toàn không có tác dụng.

Diệu pháp thông thân của Phật môn chính là đại địch của Quỷ Đạo. Vô số mặt quỷ xung quanh hắn, nhìn thì có vẻ khí thế hung hăng, uy mãnh bội phần, nhưng vừa chạm phải kim quang xung quanh Quỷ Lệ thì đều lần lượt phát ra những tiếng kêu thảm thiết, vội vàng dạt ra xa, một số không kịp né tránh, đã bị Phật quang vàng rực phủ lên, nháy mắt đã bị luyện hóa thành một đồng tro bụi, bay lả tả trong gió.

Có Phật môn đại pháp hộ thân, Quỷ Lệ càng không sợ hãi, thân hình lao về phía trước. Phía trước có vô số mặt quỷ, nhưng đều không dám cản hắn lại, mà tránh dạt ra. "Vù!", Quỷ Lệ đã xuyên qua thân thể khổng lồ của Huyết Khí Cự Nhân, sang phía bên kia.

"A..."

Huyết Khí Cự Nhân gầm lên một tiếng cuồng nộ, thân hình khổng lồ từ từ quay lại. Quỷ Lệ tuy đã xuyên qua được thân thể quái vật, nhưng thần sắc hấn lúc này đã trở nên vô cùng nặng nề. Con quái vật này là do huyết khí tụ thành, hữu hình mà vô chất, xem ra vừa rồi hấn lao xuyên qua nó cũng không hề ảnh hưởng gì. Như vậy không phải là hấn chỉ có thể chịu đòn mà không thể phản kích hay sao? Hơn nữa, linh lực của con quái vật này vô cùng dồi dào, lại còn không ngừng được huyết khí dưới Huyết Trì bổ sung, cứ tiếp tục như vậy, chỉ e hấn sẽ mệt mà chết trước khi bị nó đánh trúng.

Quỷ Lệ đang nghĩ cách đối phó với con quái vật căn bản không thể phản kích này thì Huyết Khí Cự Nhân bỗng nhiên phát sinh dị biến, chỉ thấy thân hình khổng lồ do huyết khí tụ thành đột nhiên tản ra, vô số huyết khí dồn về một chỗ, hình thành một đám mây máu khổng lồ cuộn cuộn giữa không trung, càng lúc càng dày đặc, cuối cùng thì biến thành một trái cầu khổng lồ đường kính lên tới cả chục trượng, tựa hồ như một vàng thái dương máu, xạ ra bốn phía những tia sáng rực rỡ.

Quỷ Lệ chưa kịp định thần lại thì huyết cầu đã xoay tròn, phát ra những tiếng nổ lớn, trong nháy mắt đã bắn ra trăm ngàn cái vòi, mỗi cái đều to như miệng bát, dài tới mấy chục trượng, huyết khí sôi trào, vươn đi khắp động quật.

Trong phút chốc, cả động quật khổng lồ trong lòng Hồ Kỳ Sơn này đã bị những cái vòi phủ lấp, huyết diễm vừa rồi tuy uy lực vô song, nhưng Quỷ Lệ còn có thể tránh né, còn giờ đây, đối mặt với trăm ngàn cái vòi đáng sợ ở khắp nơi thế này, cả hấn cũng không khỏi rùng mình, sắc mặt đại biến.

Từ lúc bắt đầu đấu pháp với Tiểu Hôi, phóng xạ những quả cầu tròn, triệu gọi khô lâu, rồi hóa thân thành Huyết Khí Cự Nhân, giờ lại biến thành một trái huyết cầu kỳ lạ với hàng trăm ngàn cánh tay. Trận pháp thần bí này phảng phất như có khả năng biến hóa vô cùng vô tận, khiến người ta không thể không có cảm giác tuyệt vọng, không có sức ứng phó.

"Vù ù vù vù..."

Những tiếng rít sắc lạnh vang lên, những cái vòi từ bốn phương tám hướng phủ tới, lùi không thể lùi, tránh cũng không có chỗ nào để tránh, Quỷ Lệ biến sắc, gầm lên một tiếng, luồng kim quang bao phủ khắp châu thân hấn sáng rực lên, hình thành một chiếc lồng ánh sáng vàng bao lấy hấn và Tiểu Hôi vào bên trong, cùng lúc đó, pháp bảo Phệ Hồn cũng đã xuất hiện trên tay.

Chỉ trong nháy mắt, hàng trăm cái vòi cùng lúc bổ tới trong tiếng rít rợn người, quán tròn lấy quang kim quang của Quỷ Lệ, ngay cả một chút kim quang cũng không thấy, mà chỉ còn một quả cầu quái dị do tầng tầng lớp lớp những vòi huyết khí tạo thành.

Những cái vòi đỏ rực đó từ từ xiết lại, có thể nhận ra chúng đang toàn lực siết chặt lấy Quỷ Lệ, quả cầu quái dị do vòi bao quanh hắt từ từ nhỏ lại nhưng chỉ trong chốc lát lại khôi phục nguyên trạng, nhưng các vòi xung quanh lại phát lực lần nữa, quả cầu lại thu nhỏ mấy phần, nhưng lực phản chấn bên trong lại một lần nữa làm chúng bật ra.

Cứ như vậy, trái cầu nhỏ lại rồi lại phình ra như trái tim đang đập, lặp đi lặp lại nhiều lần, đột nhiên trong trái cầu phát ra một tiếng nổ, chốc lát đã âm vang như tiếng sấm, một mảng lớn các vòi bị lực đạo khổng lồ bên trong làm cho bắn tung ra, biến thành một làn khói tản đi bốn phía. Kế đó, Quỷ Lệ bắn ra như một mũi tên, hạ thân xuống bình đài, nhưng khi hạ thân xuống đất, hắt cũng không khỏi lảo đảo, suýt chút nữa thì ngã xuống.

Nhìn sắc mặt Quỷ Lệ trắng bệch, hơi thở hỗn hển, với đạo hạnh lúc này của hắt vậy mà chỉ trong chốc lát đã bị kẻ địch đáng sợ này bức tới nước này, chỉ nội một điểm này cũng đủ thấy Tứ Linh Huyết Trận lợi hại nhường nào rồi.

Chỉ là Tứ Linh Huyết Trận và Phục Long Đỉnh rõ ràng không chỉ có vậy, tuy Quỷ Lệ có thể thoát khỏi trái cầu mà ra, nhưng những cái vòi bị Quỷ Lệ đánh tan đó đối với huyết cầu khổng lồ kia mà nói, căn bản không là gì cả. Trên thực tế thì sau khi tản ra, những cái vòi đó lại biến thành linh khí màu huyết hồng, rồi bị huyết cầu hút trở lại. Linh khí cứ tuần hoàn mãi không ngừng, cho dù là người lợi hại hơn nữa cũng chỉ biết vô vọng mà thôi.

Chỉ trong nháy mắt, lại có thêm nhiều vòi khác được sinh ra, cảnh tượng quả thật vô cùng đáng sợ, đến cả Quỷ Lệ cũng phải rùng mình sợ hãi.

Mất thấy có nhiều vòi khổng lồ đang bổ xuống phía mình, Quỷ Lệ nảy sinh thoái ý, quái vật trước mắt hắt căn bản không phải là vật của nhân gian, con người không thể chống đỡ được. Hắt đang định triển khai thân pháp tránh né những cái vòi đang đập tới như cuồng phong bạo vũ, phóng về phía đông khẩu thì đột nhiên con khỉ Tiểu Hôi rít lên một tiếng, cơ hồ như đã phát hiện ra điều gì đó, không ngừng chỉ tay về phía huyết cầu.

Quỷ Lệ ngăn người, vừa rồi toàn bộ tinh lực của hắt đều dùng để ứng phó những cái vòi đáng sợ kia, nào có thời gian quan sát huyết cầu, lúc này vòi vàng ngẩng đầu lên theo hướng chỉ tay của Tiểu Hôi.

Hắt vừa ngước mắt lên liền lập tức khựng người lại, chỉ thấy ở trung tâm của huyết cầu có một đạo bạch quang nhàn nhạt, hoàn toàn khác biệt với ánh sáng đỏ rực hung tàn xung quanh. Cùng với lúc hắt nhìn thấy đạo bạch quang đó, huyết cầu cũng phát sinh dị biến, thế công hung mãnh đột nhiên khựng lại, quá nửa hóa thành những làn

khói đỏ, số còn lại thì rút trở về huyết cầu, còn huyết cầu lớn tới mười trượng kia cũng thu nhỏ lại nhanh chóng.

Huyết khí điên cuồng cuộn cuộn giữa không trung, nhưng lại không thể làm gì. Cho dù cách đó rất xa, nhưng Quỷ Lệ cũng có thể cảm nhận được nỗi thống hận của yêu vật.

Di biến đột nhiên xảy ra quả thật khiến người ta phải hoa mắt chóng mặt. Cùng với sự mờ dần của hồng quang, cuối cùng đám mây đỏ ở trung tâm huyết cầu cũng lộ ra. Nơi đó huyết khí tụ tập dày đặc nhất, từ xa nhìn lại, cơ hồ như có máu đang chảy ra vậy. Còn đạo bạch quang nghịch chuyển cần khôn kia thì đang cắm sâu vào giữa đám mây đỏ đó, tuy có vẻ mờ nhạt yếu ớt hơn huyết khí cuồng bạo kia rất nhiều, song đạo bạch quang này thủy chung vẫn không hề dao động, mà ngược lại ở xung quanh nó, huyết khí còn chậm chậm mờ nhạt dần, từ từ tiêu tán.

Quỷ Lệ phát hiện cơ địa chấn đã từ từ ngưng lại, chỉ còn mùi máu tanh là vẫn còn nồng nặc, không biết có phải vì dưới Huyết Trì kia có quá nhiều máu hay không?

Huyết khí trên không vẫn không ngừng thu hẹp lại, không ngừng có những đạo hồng quang xạ tới trong tiếng gầm rú kinh thiên động địa, tựa như bất cam nhưng lại không thể làm gì, sau khi đám mây đỏ tản đi, trung tâm huyết cầu cũng lộ ra chân diện mục.

Một chiếc cổ đỉnh xung quanh khắc vô số tự dạng kỳ dị, trên thân đỉnh có khắc một gương mặt ác ma hung ác, đạo bạch quang nhàn nhạt kia giờ đã sáng bừng lên, cắm vào giữa trán ác ma.

"Phục Long Đỉnh!"

Quỷ Lệ vừa nhìn đã nhận ra, chiếc cổ đỉnh này chính là pháp bảo được Quỷ Vương trân trọng nhất.

Quỷ Lệ từ từ quay người, ánh mắt rời khỏi Phục Long Đỉnh, đảo mắt nhìn xung quanh, những vách đá đã nứt nẻ, Huyết Trì khổng lồ đáng sợ, còn cả Tứ Đại Linh Thú đang bị cầm cố dưới kia, tất cả những việc này lẽ nào đều do Quỷ Vương làm ra?

Sức mạnh đáng sợ thần bí kia, con quái vật vô hình này, tất cả đều là những thứ căn bản không nên tồn tại ở nhân gian, lẽ nào cũng là do Quỷ Vương triệu gọi ra?

Hành động này, ngoại trừ bốn chữ "táng tâm bệnh cuồng" ra, chỉ sợ không còn lời nào để hình dung nữa.

Đường như sau trận kịch chiến Tiểu Hôi đã mất đi vẻ hoạt bát thường ngày, lặng lẽ ngồi trên vai Quỷ Lệ, nhưng ba con mắt của nó lại không ngừng liếc về phía Phục Long Đỉnh, cơ hồ như vẫn còn khiếp sợ sức mạnh thần bí khi nãy.

Sắc mặt Quỷ Lệ cũng trở nên nghiêm túc, sau đó chậm chậm đi về phía mép bình đài, mặt đất dưới chân đã bị trận đấu pháp vừa rồi làm cho thủng lỗ chỗ. Hắn đứng bên mép bình đài, cúi người nhìn xuống dưới, giống như Tiểu Hôi khi nãy.

Tiểu Hôi ngồi trên vai hắn đã thôi không nhìn chăm chăm vào Phục Long Đỉnh nữa, chỉ lẩm bẩm kêu mấy tiếng, cơ hồ như đang khẩn cầu Quỷ Lệ cứu mấy con Linh Thú bên dưới. Hai hàng lông mày của Quỷ Lệ nhíu chặt lại, vừa rồi trong lúc hỗn loạn hắn đã nhận ra Tứ Đại Linh Thú có gì đó không đúng, giờ cẩn thận quan sát mới phát hiện bốn con thượng cổ dị chủng này đã tổn thương hầu hết nguyên khí, linh lực mười phần đã bị hút đi mất chín.

Trước giờ Quỷ Lệ chưa từng nghe nói trên thế gian này có thứ dị thuật tà ác hút linh khí như vậy, xem ra điều cổ quái chính là nằm ở trận pháp thần bí và chiếc Phục Long Đỉnh lơ lửng trên không kia.

Trong lòng hắn không khỏi có chút do dự, hắn tự nhiên là không hề có hảo cảm với Tứ Linh Huyết Trận này, còn bốn con linh thú dưới kia thì đã có ba con có quan hệ với hắn, theo lý mà nói, giúp chúng thoát khỏi cùm gông cũng là điều nên làm. Nhưng giờ đây hắn không còn là tên thiếu niên thuần phác năm xưa nữa. Tất cả những gì trước mắt không cần nhìn cũng biết đây là tâm huyết cả đời của Quỷ Vương, nếu hắn xuất thủ hủy đi đại sự của ông ta, nào khác gì trở mặt thành thù với cha của Bích Dao?

Thực ra thì hắn hoàn toàn không hề ngại việc trở mặt với Quỷ Vương, chỉ là ở giữa hai người vẫn còn một Bích Dao đã nằm say ngủ mười năm...

Nghĩ đến Bích Dao, ánh mắt Quỷ Lệ chợt trở nên u ám, khẽ thở dài một tiếng, chậm chậm đứng thẳng người dậy, quay lại nhìn Tiểu Hôi chậm chậm lắc đầu. Tiểu Hôi lập tức rối lên, gãi đầu gãi tai, hai tay rối rít chỉ trỏ, sắc mặt đầy vẻ cầu khẩn, rõ ràng là đang cầu xin Quỷ Lệ đi cứu đám linh thú bên dưới Huyết Trì. Quỷ Lệ nhíu chặt hai mày, trong lòng càng thêm do dự bất quyết.

Đúng lúc này, phía sau hắn chợt vang lên một tiếng động khô khốc. Quỷ Lệ và Tiểu Hôi đều kinh hoảng, cùng lúc quay đầu nhìn lại, chỉ thấy không biết từ lúc nào Quỷ tiên sinh đã đến bình đài sau lưng một người một thú, Tinh Bàn trên tay vẫn không ngừng phát ra ánh sáng rực rỡ, từng đợt hào quang cuộn cuộn như sóng, Tinh Bàn như hóa thành một trụ ánh sáng chọc thẳng lên trời, dường như đang hô ứng với cột sáng trên Phục Long Đỉnh.

Bên dưới Tinh Bàn tỏa ra muôn ngàn đạo ánh sáng trắng bạch tinh khiết, từng đợt tiếp nối từng đợt, tựa như đài liên mà bồ tát tĩnh tọa vậy. Phía trên Tinh Bàn, bên trong trụ ánh sáng là một cổ tự rực rỡ ánh vàng kim, phiêu du bất định, nhưng lần này cổ tự không từ từ mờ đi, ngược lại còn càng lúc càng sáng.

Cùng lúc đó, trên không trung, trụ sáng trên Phục Long Đỉnh kia cũng sáng rực lên.

Quỷ Lệ cảm thấy tim mình như bị gì đó thắt chặt, bước lên một bước, gất giọng hỏi: "Người làm gì vậy?"

Nhưng Quỷ tiên sinh cơ hồ như không hề nghe hắn nói, lúc này cả người y đã chìm trong trụ ánh sáng lớn dần, hai mắt nhìn chăm chăm vào Tinh Bàn đang lơ lửng trước mặt, không hiểu vì sao, lúc này nhìn y lại bớt đi mấy phần quỷ khí, tăng thêm vài phần trang nghiêm đạo mạo.

Chỉ thấy dưới ánh sáng rực rỡ của Tinh Bàn, ngón tay Quỷ tiên sinh chụm lại như đang hái hoa, chậm chậm điểm khẽ lên giữa Tinh Bàn, cơ hồ như mỗi lần y điểm xuống, là một chữ khác lại hiện ra, lơ lửng treo bên trên Tinh Bàn. Còn Quỷ tiên sinh cũng không dám lơ là, hai mắt nhìn chăm chăm vào giữa luồng sáng như đang tìm kiếm gì đó, chỉ trong chốc lát, y đã điểm xuống bốn lần.

Bốn chữ vàng lần lượt hiện lên, Tinh Bàn hào quang rực rỡ, trụ sáng mở rộng lên đến gấp hai lần, Càn Khôn Tỏa trên Phục Long Đỉnh cũng hô ứng, sáng rực lên một cách mạnh mẽ, đồng thời phát ra những tiếng động nhè nhẹ, không ngừng dao động, tựa như muốn lao ra ngoài vậy.

Quỷ Lệ giật mình kinh hãi, cho dù là kẻ ngu ngốc nhất cũng biết được cột ánh sáng kỳ dị trên trán ác ma kia chính là thứ duy nhất có thể khắc chế được yêu vật kỳ dị vô địch kia, nếu vạn nhất Càn Khôn Tỏa bị hóa giải, hậu quả thế nào chắc không cần nghĩ nhiều cũng đoán ra được. Lúc này hắn không dám nghĩ ngợi gì thêm nữa, thân hình lắc động, lao về phía Quỷ tiên sinh, miệng hét: "Dừng tay!"

Không ngờ y vừa lao đến cách Quỷ tiên sinh chừng năm thước thì liền bị một lực đạo vô hình đẩy bật lại, cùng lúc đó, Quỷ tiên sinh cũng điểm khẽ lên Tinh Bàn một lần nữa.

Lần này ngón tay y có vẻ hơi run run, điểm xuống rất chậm, không biết có phải vì quá khẩn trương hay là vì quá dụng lực, ngón tay khẽ run run rồi dừng lại trong nháy mắt, sau khoảnh khắc ấy, chỉ nghe một tiếng động khô khốc nhè nhẹ, chữ vàng thứ bảy từ từ bay lên.

Chữ vàng thứ bảy này có vẻ lớn hơn sáu chữ còn lại, màu sắc cũng đậm hơn, sau khi bay lên không, cũng không phiêu diêu bất định như những chữ khác, mà từ từ bay lên, rồi đứng sững lại trên không. Sau đó, sáu chữ còn lại cũng lập tức vây lại thành vòng tròn xung quanh, trong nháy mắt, cả bảy chữ cùng rực rỡ kim quang, tạo thành một trụ sáng vàng rực rỡ, bắn thẳng vào Càn Khôn Tỏa trên Phục Long Đỉnh.

Cả động quật chỉ trong giây lát trước còn chìm trong cảnh phong vân ngùn ngụt, giờ đây lại đột nhiên chìm vào im lặng dị thường, tất cả đều lặng thinh, cả tiếng thở cũng không còn nữa, tất cả mọi ánh mắt, Quỷ Lệ, Quỷ tiên sinh, Tiểu Hôi, Linh thú trong Huyết Trì, đều đang nín thở chờ đợi chuyện sắp xảy ra.

"Cách!"

Rất nhẹ, rất dứt khoát.

Ánh sáng của Càn Khôn Tỏa trên Phục Long Đỉnh mau chóng biến mất, để lại một lỗ nhỏ bằng đầu ngón tay trên trán gương mặt ác ma, còn trụ ánh sáng màu vàng kim của Tinh Bàn thì vừa hay trở đúng vào lỗ nhỏ đó. Giây lát sau, từ trong lỗ nhỏ đó có một hạt châu từ từ lăn ra, tỏa ánh sáng lam rực rỡ, rơi vào trụ sáng vàng.

Ánh sáng vàng rực rỡ từ từ thu lại, chậm chậm hạ xuống, cả hạt châu màu lam thần bí kia cũng từ từ rơi xuống Tinh Bàn, khi hạt châu xuống gần, có thể nhìn thấy màu lam của nó tựa như biển cả mênh mông, vô cùng vô tận, hơn nữa lại ẩn hiện có một làn khói nhàn nhạt bên trong, chậm chậm chuyển động như sóng thủy triều, vĩnh hằng bất tuyệt.

Trụ sáng sắc vàng kia từ từ nhạt dần, bảy chữ vàng phía trên Tinh Bàn cũng từ từ mờ đi, cuối cùng thì biến mất, còn hạt châu kỳ dị kia thì lơ lửng phía trên Tinh Bàn chừng nửa thước, sau đó bắt đầu xoay chuyển. Quầng sáng xung quanh Tinh Bàn cũng dần dần nhỏ lại, thu về giữa, chẳng mấy chốc Tinh Bàn đã khôi phục lại nguyên trạng, bay lơ lửng trên không, chỉ tỏa ra những tia sáng mềm mại dịu dàng, những miếng ngọc nhỏ bên trong vẫn không ngừng chuyển động, chỉ khác là giờ đã có thêm một hạt châu màu lam, nhìn như một bầu trời thu nhỏ, tất cả các tinh tú đang xoay chuyển xung quanh hạt châu lam sắc kia.

Động quật trở lại vẻ tĩnh lặng, cơ hồ như tất cả đều bị cảnh tượng kỳ vĩ vừa rồi trấn nhiếp, chỉ là, sự tĩnh lặng này chỉ giữ được trong khoảnh khắc ngắn ngủi.

"Ầm!"

Một tiếng nổ lớn mang theo sự mừng rỡ điên cuồng đã tích tụ ngàn vạn năm nay vang lên, một đạo ánh sáng đỏ rực như máu xuất hiện giữa động quật, mùi máu nồng

nặng bay khắp nơi, ánh sáng đỏ rực phủ lên toàn bộ quang cảnh, huyết khí xông thẳng lên Phục Long Đỉnh đang treo lơ lửng trên không.

Từng chữ vốn đang mờ mờ nhạt nhạt trên thân đỉnh đột nhiên sáng bừng lên theo một thứ tiết tấu kỳ dị, há thành những chữ đỏ rực màu máu, theo đó là những thanh âm yêu dị tà quái, tựa như thiên cổ yêu linh đang tụng lên những áng thơ đã bị quên lãng từ ngàn năm về trước.

Màu máu như thủy triều dâng lên nhuộm đỏ cả Phục Long Đỉnh, biến nó thành một yêu vật lấp lánh, cuối cùng, tất cả huyết khí đều vây quanh gương mặt ác ma kia, bắt đầu từ dưới cằm, từ từ dâng lên đến miệng, đến mũi, rồi đến hai mắt.

Cuối cùng, cả Phục Long Đỉnh bắt đầu rung lên, huyết quang tỏa sáng rực rỡ, tiếng rít chói tai vang lên liên miên bất tuyệt, máu trong Huyết Trì bắt đầu sôi lên, đất long núi lở, loạn thạch rơi xuống như mưa.

Huyết khí sôi trào như cơn đại hồng thủy lấp đầy lỗ nhỏ do hạt lam châu để lại, nhuộm đỏ cả gương mặt ác ma.

oOo

"Ầm ầm!"

Đỉnh núi Hồ Kỳ Sơn, phong vân biến sắc, trời giáng thần lôi, làm nổ tung một góc núi.

Cuồng phong nổi lên, làm đá bay cát chạy, thiên địa tiêu điều!

Bên trong hàn băng thạch thất, mặt đất và vách đá rung động dữ dội, loạn thạch rơi xuống như mưa, còn Quỷ Vương thì cơ hồ như không có cảm giác. Lúc này, hai mắt ông ta đã đỏ rực lên màu máu, trông đáng sợ vô cùng.

Chỉ thấy hữu thủ của ông ta từ từ đưa lên, chưởng tâm từ từ hiện lên một hình xăm cổ đỉnh, lực đạo mạnh mẽ, mang theo mấy phần nguy dị tà quái.

Quỷ Vương nhìn chăm chăm vào hình trên tay, rồi bật cười, tiếng cười đầy vẻ tà ác, điên cuồng, thậm chí là có vẻ bệnh hoạn.

"Thành công rồi, cuối cùng cũng thành công rồi!" Ông ta thở dài một tiếng, thanh âm trở nên khàn khàn khó nghe, cơ thịt trên mặt không ngừng giật giật, mặt đỏ như máu, vô cùng quái dị.

Đột nhiên ông ta nắm chặt hữu thủ thành quyền, một sức mạnh quái dị cuộn cuộn chảy khắp châu thân rồi tỏa lan bốn phía, cơ hồ như có thể nhìn thấy từng tia máu nhỏ đang không ngừng ẩn hiện xung quanh bàn tay ông ta, những bức tường xung quanh cơ hồ như bị một lực kéo khổng lồ, đổ sập từng mảng xuống, loạn thạch bay tứ tung.

"Ha ha ha ha..."

Trong tiếng cười điên cuồng đặc ý, Quỷ Vương bước về phía cửa thạch thất. Chỉ là khi đi sắp bước ra ngoài, ông ta lại đột nhiên dừng lại, trên mặt ngoài vẻ điên cuồng tà quái, bỗng nhiên hiện lên đôi chút do dự, thân hình khẽ động, cơ hồ như muốn quay người lại nhìn gì đó.

Phía sau lưng ông ta, là Bích Dao đang nằm say ngủ.

Có điều ông ta chỉ do dự chần chừ trong giây lát, sau đó vẫn không quay đầu. Tảng đá lớn dùng làm cửa thạch thất đột nhiên vỡ tung làm bốn năm mảnh. Quỷ Vương dứt khoát sải bước ra ngoài trong tiếng nổ âm âm của địa chấn.

"Ầm!"

Những chấn động càng lúc càng dồn dập và mãnh liệt, những khối đá rơi xuống càng lúc càng lớn, cơ hồ như muốn nuốt trọn cả nơi này vậy. Còn bóng áo xanh kia thì vẫn nằm yên trên giường hàn băng, cô độc mà an tĩnh thê lương.

"Đinh Đinh!" Mấy tiếng chuông trong trẻo vang lên, nhưng trong nháy mắt đã bị tiếng nổ và tiếng đá rơi nuốt mất.

- o O o -